

en mindre Rolle. Et andet Andragende er fremkommet fra Kvinder, der har studeret eller studerer Teologi, Kandidater eller Studenter, som søger om Lovhjemmel for at modtage Ordination eller i alt Fald Hjemmel for, at et Embede som Præst ved Straffeanstalten paa Christianshavn kan blive besat med en Kvinde. Der er nu det ejendommelige ved det, at Stillingen som Præst ved denne Straffeanstalt ikke er ledig. Det ser jo nok lidt sært ud, men man kan jo tage det som et Udtryk for Ønsket om, at lignende Stillinger, hvor Kvinder maaske kunde have en særlig Opgave, skulde være tilgængelige for Kvinder, selv om der ogsaa skulde Ordination til.

Nu synes jeg ikke, at det er rigtigt at komme ind paa Sagen ad denne Vej. Vi har gennem vor kirkelige Udvikling — og det har den højtærede Minister ogsaa paa anden Maade vist, at han godt har forstaaet — altid imødekømt den Trang til Reform, som det kirkelige Liv i Landet naturligt har fremkaldt. Paa den Maade er saa at sige hele den kirkelige Lovgivning, i alt Fald i de sidste tre Fjerdedele af Aarhundredet, fremkommet, paa den Maade har vi faaet de forskellige kirkelige Friheder, som er knyttet til Lovene om Valgmenighed, Sognebaandets Løsning og senere om Menighedsraad. Da dette Spørgsmaal i Aarene fra 1919 til 1921 var til Forhandling, gjorde den samme Synsmaade sig stærkt gældende, at det ikke var naturligt at løse dette Spørgsmaal paa Grundlag af en dogmatisk Sætning om, at nu skulde Kvinder have lige Adgang med Mænd og under samme Vilkaar til samtlige Embeder i Danmark, men at man, naar det berørte noget saa særskilt som den kirkelige Udvikling, ogsaa skulde tage Hensyn til de Spor, som Lovgivningen hidtil havde været inde i.

Vi har nu faaet en Afstemning blandt Menighedsraadene, som viser, at der i al Almindelighed ikke er nogen Trang indenfor den danske Folkekirke til at give Kvinder Adgang til alle kirkelige Embeder. Det viser jo Afstemningen, idet der var 11 124 Nej og 2 271 Ja, medens ca. 2 400 enten ikke var til Stede eller ikke stemte. Ved Besvarelsen af det andet Spørgsmaal: hvorvidt Menighedsraadene kan tiltræde at give Kvinder Adgang til kirkelige Embeder ved kvindelige Straffeanstalter, Fødselsstiftelser o. s. v.,

stiller Stemmerne sig mere lige, hvilket viser, at man nok kunde tænke sig, at Kvinder som Kvinder ved saadanne særlige Anstalter som nævnt i Lovforslaget havde en særlig Gerning at øve. Hvis vi nu vedtager dette Lovforslag, som det her foreligger, kan der højtærede Kirkeminister løse Spørgsmaalet selv og kalde Kvinder til disse Stillinger og sørge for — hvad jeg ikke tror vil blive saa vanskeligt —, at de faar Ordination. Men dermed vil Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præstestillinger i den danske Folkekirke i Virkeligheden være foregribet; for det tror jeg nok, jeg tør sige, at hvis der bliver ansat Kvinder ved disse Stiftelser, som er nævnt her, er det kun et Tidsspørgsmaal, naar man vil komme til at gaa videre. Det er ikke saa sikkert, at de, der bliver ansat der, kan komme til at gøre Fyldest, saa de kan have Tilfredsstillelse af deres Gerning, eller at de, som kaldede dem dertil, er fornøjede dermed, og saa kommer vi til, at der skal træffes en Ordning. Jeg vilde ønske, at Sagen blev ordnet paa den Maade, som det ogsaa blev udtalt sidste Gang, vi havde disse Forhold for. I Tilfælde af, at der er en Menighed og et Menighedsraad, som indstiller en Kvinde til at være Præst i Menigheden, en Kvinde, som de — det maa man antage — kender, og som har aflagt Vidnesbyrd om Evne til at udføre en Gerning indenfor Kirken og Menigheden, føler jeg mig overbevist om, at den danske Rigsdag med al mulig Villie vil overveje Forholdet og se at finde en Løsning, som kan være tilfredsstillende for begge Parter. Men jeg tror ogsaa, at vi skal vente indtil da, og at Kvinderne er bedst tjent med, at man ikke forcerer den Sag frem. Jeg føler mig overbevist om, at den Dag kommer nok, da der er en Menighed og et Menighedsraad, som finder en Kvinde, som de med Glæde kunde betro en præstelig Stilling, og saa føler jeg mig ogsaa overbevist om, at den danske Rigsdag og Kirkeministeriet vil kunne finde Udveje for en Løsning, som kan være til gensidig Tilfredshed. Jeg tror, at Forhandlingerne i 1919—21 viser, at saaledes er Forholdet, og derfor vil den naturlige Udgang af denne Forhandling — synes det mig — være den, at vi afventer, at Udviklingen medfører, at Spørgsmaalet kommer til at ligge for praktisk. Man kunde sige: Ja,